

B2

Tro, traditioner og tøjdyr

Bryggebladets
åndelige leder Hans
Buhl barsler med ny
bamseudstilling der
kredser om vores
kristne kulturarv

Side 4-5

SLAGKRAFTIG INKLUSION PÅ SKOLEN

Tekst: Aleksander Thastum
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Slagkraft er stiftet af den musikalske ildsjæl Michael Aabye. Men det begyndte i Brasilien – og Hvidovre – i firserne. Vi får en snak dagen efter at have vist (og hørt) gode takter.

Bryggebladet ankommer med åbent sind til åbent hus for Slagkraft, et orkester med rytmer fra verden til alle i den. Vi er forberedt på larm, lyd og leg og klar til at observere med falkeblik, fotograf og fiskeøje. Det uafklarede spørgsmål er, hvor godt det vil lyde, og om vi selv vil deltage.

VARM MODTAGELSE OG MØDE MED LARS

Vi bliver taget så hjerteligt imod, at selv et skeptisk Bryggeblad føler sig godt tilpas. Vi er cool med blok og fotograf, der giver vægt til ordene: "Jeg skal bare skrive og betragte." Det skulle vise sig, at så nemt slap man ikke.

Vi finder og hilser på Lars i den tro, at han er Michael. Det er han ikke, men helt galt på den er vi ikke. Lars har været med Michael helt fra starten i firserne, hvor Michael startede en sambaskole i Hvidovre. Fra 1993 var der pause, da Michael lavede andre ting med musik og teambuilding med mere, men i slutningen af 2005 så var der igen brug for "os gamle røvhuller", og Lars hoppede på trommevognen med Michael i foreningen Folkeslag, der førte til dannelsen af Slagkraft i 2006.

MØDET MED MICHAEL GIVER EN PÅTALE

Lars taler meget og lader sig ikke stoppe af, at Michael kalder til ro med fælles besked. Vi tør ikke afbryde, og det ender med, at Michael kommer hen og beder os være stille. Så vores første møde med manden bag det hele består i lige dele håndtryk og irettesættelse. Vi er lidt flove, selv om påtalen er givet med smil og overskud. Man blev i det mindste ikke smidt ud.

Fra sikker position i et hjørne ser vi, at Michael går meget op i at byde alle velkommen. Der er 30-35 mennesker i alt, hvor cirka 20 er nye. Der er en lille, men klar overvægt af folk over 30, men også unge og endda tre børn på 9-10. Alle virker yndefulde på hver deres måde og med forskellige fysiske forudsætninger, men der hersker en brasiliansk ånd over lokalet og alle dets kroppe. Det er ikke til at se udefra. Med en enkelt undtagelse er vi alle hvide som kartofler.

PRÆSENTATION, FORVENTNING OG PÅSPENDING

Michael leder slagets gang med Olga. De præsenterer sig selv og projektet med højt humør og fortæller, at Slagkraft går ud i verden og får den med. De understreger, at når man er med, er man med på samme vilkår som alle andre, uanset alder, evner og anciennitet.

Man skal ikke være bange for at fejle – overhovedet. Man skal derimod gøre det med "overbevisning". Hans eneste forhåbning er, at man kan ramme trommen.

"Man kan jo altid vælge en af de store – så er der en vis chance".

Der gives lidt praktisk info, og så er det ellers bare at vælge sig en tromme i størrelse 'stor', 'større' eller 'kæmpe' og spænde på. Bryggebladet får også en (større) tromme udleveret, trods protester, med besked om, at "så har du den".

Dét var smart, for i Bryggebladets optik, så er meningen med fristelser at falde for dem, og man kan da ikke lade sådan en fin tromme ligge!

SLAGKRAFT er et trommeensemble med værdier som fællesskab, respekt, rummelighed, ligeværd og humor. ALLE kan være med. Denne inkluderende tanke er rammen for åbent hus onsdag 6. september på Skolen på Islands Brygge. Bryggebladet holder rytmen på forbillig vis.

Tomme trommer buldrer mest, og jo større desto mere. Det er ikke uden grund, at den største tromme i et sambaorkester hedder en 'surdo', hvilket, meget passende, betyder 'døv' på portugisisk.

BRYGGEBLADET OVERGIVER SIG TIL BEATET

Fem minutter efter står vi klar, bevæbnede og beredte som alle andre i halvcirklen. Vi er opsat på at ramme hver gang, hvilket lykkes, dog ikke fuldstændigt. Vi er ofre for tre klassiske fejlkilder: 1) tænke for meget over det, 2) tro man er mester og 3) lure hos sidemænd i den tro, at de har styr på det.

Michael er i stort humør og belønner fejl med high fives og smil. Bryggebladet har overgivet sig, også til de mere platte jokes, hvilket beviser, at det først og fremmest er måden, man siger og gør ting på, der afgør deres succes. Vi er velvilligt indstillede og vil ham og dét. Vi vil tromme godt og hårdt.

Og det gør vi. Først i fuld anarki for at "tjekke om der er lyd i dem" – her er det på plads at takke for ørepropper. Men sjovt og primalt tilfredsstillende er det. Derefter bliver vi delt op i tre sektioner med hver sin simple rytme.

FEM SVIN AT GÅ HJEM PÅ

Vi prøver alle at følge med Michaels vilde spring og tegn. Hører man efter, så giver håndtegn og krumspring god mening. Og vi lyder overraskende godt. Det kan skyldes Bryggebladets blotte nærvær (set før), at vores talent løfter det hele (igen), men det kan (teoretisk) være, det slet ikke har noget med os at gøre.

De tre børn bliver hevet ud til en solo undervejs, hvilket er angstfremkaldende for Bryggebladet, der husker, hvor ubehageligt inkluderende voksne kan føles. Men de gør det, og selv om de, (lad os være ærlige), ikke imponerer nogen, så får vi hjulpet dem og os selv videre uden at misse beatet. Og sådan voksede hele gruppen lidt sammen.

Mennesket er mere ens end forskelligt, siger Michael. Vore beats understreger dette.

Det ender lige så sprælsk som begyndt. Michael løber rundt og uddeler high fives til os alle. Som en sejrende atlet. Bryggebladet har pakket de himmelvendte øjne væk og er begejstret. Ægte engagement og humør smitter, så simpelt er det.

FUNDERET I FOLKEKULTUR, FÆLLESSKAB – OG KVINDE

Næste dag får vi en snak med Michael, der uddyber Lars' fortælling om sin rejse og udvikling i rytmens universer. Udvikling er et nøgleord og det, der driver Michael. At mærke man udvikler sig, og at andre gør det også.

Fra at være en arrogant musiker der "rynkede på næsen af en togtur til Vejle", blev Michael i Brasilien indfanget af folkekulturen, hvor alle deltog. Hvor rytmerne kom, sluttede folk sig til festen og glæden. Man kunne ikke forestille sig bedre mening med musikkens samlende kraft.

Det altid liderlige Bryggeblad spørger, om der er en kvinde gemt i historien, og ja, som det ofte er tilfældet, står der også her en kvinde bag en mand med mening. Michael møder sin senere hustru i Brasilien, hvilket giver ekstra indføring og -føling med kulturen.

ALLE SKAL VÆRE MED – OG VI SPILLER ALT

Michael understreger, at de virkelig mener "for ALLE". Også folk med 'udfordringer' af fysisk eller psykisk art, kan være med i Slagkraft. Alle kan bidrage til helheden og få noget ud af det.

Han siger til os: "Hvis I ikke var kommet, så havde det jo ikke lydt sådan."

Vi tager det som en klar anerkendelse af vore evner, ikke som antydning af at være særligt udfordrede.

Det åbne hus var samba, men Slagkraft spiller også arabisk, funk, pakistansk og middelalder med mere. Michael vil virkelig have alle med i verden omkring ham.

Onde ører vil måske høre røde lejesvende marchere i den rummelige mangfoldighed? Man kan presse politik ind i alt, men hvorfor? Vi finder ingen spor af skjulte dagsordener eller sponsorer, (man skal jo tjekke – KV17 and all), og spørger ikke. Fællesskab og musik har intet politisk ståsted.

Politik er ikke pointen. Det er derimod fællesskabet og glæden ved at skabe sammen med andre. Have det skide sjovt og... Fik vi nævnt, at vi lød godt?!

Det er banalt, men det står Michael ved. Vi synes, at det er totalt i orden. I morgen er vi sure igen, men så kan vi kigge forbi onsdag, hvor Slagkraft er på plads igen samme tid og sted (www.slagkraft.dk), og ja: Alle er velkomne.

Et smil, en tåre, en
undren og en bøn

Som redaktør på Bryggebladet gik Hans Buhl meget op i, at der er billedtekster til alle fotos i avisen

Tekst: Kenneth Dürr
Foto: Ricardo Ramirez
redaktion@bryggebladet.dk

Det er ikke nogen hemmelighed, at Hans Buhl tidligere har været redaktør af Bryggebladet. Hvad der derimod måske ikke er så mange, der ved, er, at han for næsten præcis fire år siden lavede en udstilling, der hed 'Syrede Heste – og andet bams' i Kvarterhuset i Holmbladsgade, som vi skrev om i Bryggebladet. Faktisk var det mig, der skrev om den. Det var første gang, jeg mødte Hans Buhl, der senere skulle blive min kollega på avisen her.

Det var en besynderlig udstilling, syntes jeg. Der var bamser, der hang på et kors, og bamser der boksede i en boksering. Besynderlig, men sjov og original. Hans Buhl var også lidt af en original, med tatoveringer på kinderne, guld tand og ørering – en sørøverkaptajn fra Ballonparken.

Men han var flink, velformuleret og meget, ja, kunstnerisk. Han talte om fantasi og leg, om følelser og tanker, om børn og voksne. Og så sagde han en sætning, som jeg syntes lød vildt fed: 'Jeg er legens dydige hænder'.

Det blev endda artiklens overskrift. Problemet var bare, at det var ikke det, Hans Buhl havde sagt. Han sagde: 'Jeg er legens lydige hænder' – hvilket retrospektivt også giver lidt mere mening.

Siden dengang har det været en tilbagevendende joke mellem os. Den lille slåfejl, som Hans Buhl kalder det. Det er også det første, han nævner, da jeg tænder diktafonen i hans yurt i Ballonparken for at høre om den nye udstilling, han har lavet til Kvarterhuset. En udstilling der har noget på hjerte. En udstilling der ser (selv)kritisk på os danskere og kristendommen. En udstilling der hedder Gudfaderbevares.

KRISTENDOM ER KÆRLIGHED

Hans Buhl gik på pension i januar, så han kunne bruge tiden på at rejse, summe over livet og lave kunst. Det sidste har han brugt de se-

neste tre måneder på, og for ham har det været en leg at skabe de tableauer – som han selv mener sagtens kunne have været avistegninger, hvis altså han havde været god til at tegne – der udgør udstillingen Gudfaderbevares. I modsætning til udstillingen for fire år siden – der ifølge ham nærmest kun var en leg – så er der denne gang et budskab bag udstillingen.

– Når jeg ser på de ting, jeg har lavet, så er der en rød tråd i det. Det er meget politisk. Det er et smil, en tåre, en undren og en bøn, siger Hans Buhl, der sidder i sin seng med benet oppe, fordi han har sprunget en fiber i benet. Det kan være farligt at danse.

Han har valgt navnet Gudfaderbevares på grund af dobbeltbetydningen. Det er både en bøn om, at der er noget større end os selv, der beskytter os. Samtidig med at det kan være et ord, vi bruger om folk, vi ikke bryder os om. Folk vi har fordomme mod.

– I udstillingen prøver jeg at lave fordommen om til en undren i stedet. Jeg undrer mig over, hvorfor vi gør, som vi gør. Det gælder især politikerne, der ikke behandler de fremmede, der kommer hertil, særlig pænt. Men jeg peger bestemt også fingeren indad, fordi jeg oplever, at det simple kærlighedsbudskab kan have svært ved at trænge igennem fordomme og egoisme. Det undrer mig, fordi vi allesammen bekender os til kristendommen på den ene eller den anden måde. Og kristendommen er kærlighed. Punktum. Det kan ikke være andet i min version. Og det er vi ikke særlig gode til, siger han.

ET HULT ALIBI

Næstekærligheden spiller en stor rolle i udstillingen. Hans Buhl mener, at næstekærligheden er 'den praktisk levede kristendom'. Det er noget, som vi allesammen er skolet af på den ene eller den anden måde, og vi bekender os alle til den, mere eller mindre bevidst. Hans Buhl er selv døbt og konfirmeret, og som barn bad han aftenbøn sammen med sin mor, men man finder ham sjældent i en kirke. Han de-

finerer ikke sig selv som decideret kristen, men kristendommen har spillet en vigtig rolle i hans værdisæt. Han mener, at nogle politikere misbruger, at vi alle er en del af kristendommen.

– Magthaverne har en dagsorden, og jeg mener, de er iskolde. Jeg tror, at nogle politikere bevidst bruger vores kristne kulturarv som et alibi. Så snart man har bekendt sig til det, så kan man gøre, hvad man vil, siger han.

Han sammenligner det med, at alle spillerne før en fodboldkamp råber i kor, at de kender reglerne og accepterer dem, hvilket så retfærdiggør samtlige ben-spænd og nedsablinger i kampen.

– Men det er ikke nok at sige, jeg er et kristen menneske, ergo er jeg også et godt menneske, og så behøver jeg ikke tænke mere på det, siger han og fortsætter:

– Når man sætter ind overfor tiggeren i København med nye love, der giver de allerfattigste bøder og fængsel, så fortæl mig lige, hvor næstekærligheden er i det?

SORT/HVID

Hans Buhl kalder selv udstillingen for 'politisk naivisme', hvilket – ligesom udstillingens titel – også har en dobbeltbetydning. For det første falder stilen i værkerne nok ind under det, man ville kalde naivisme, hvor man tilstræber en vis barnlighed. Værkerne er nemlig ofte lavet af bamser og andet legetøj, og selve udstillingen er målrettet både børn og voksne. For det andet er der heller ikke mange nuancer i udstillingen. Tingene er enten sorte eller hvide, gode eller onde. Det er både et bevidst kunstnerisk valg fra Hans Buhls side, men det er også i store træk sådan, han ser verden.

– Jeg synes, det giver mening at se verden på den måde, fordi der er så meget støj på kanalen og ridser i pladen. Der er altid på den ene side og på den anden side. Vi kan tage det helt ned på et lokalt niveau, hvis vi snakker om Amager Fælled. Der er også en masse om, at nu er det jo kun seks procent, og frøerne skal vist nok klare den. Jeg har det sådan, at jeg gerne vil skære igennem. Det er sort eller hvidt det her. Det er natur eller ikke natur. Det er delvis et levn fra 70'erne og civil ulydighed og alt det der. Men jeg tror også, det er vigtigt, der er nogle, der holder tingene op på den måde. Fordi politikerne sovser os ind i alle mulige lange forklaringer, så det hele bliver en gråzone, hvor man ikke ved, hvad der er op, og hvad der er ned. Det er en måde at gøre tingene tydelige på, siger han.

HVOR KÆDEN FALDER AF

Hans Buhl mener, at vi allesammen gerne vil det gode frem for det onde, men at det kan være meget svært at efterleve det i praksis.

– Jeg tager meget afsæt i mig selv. Jeg har mange gange meget lettere ved at lægge ud med en fordom end med en favnelse. Jeg kommer let til at putte folk ned i en kasse. Og det er altid folk, jeg ikke kan lide. Det er sgu da underligt. Det er besværligt og står i vejen for en selv.

Hvordan kommer man ud over det?

– Jeg tror, det kræver meget opmærksomhed, og så er det et spørgsmål om overhovedet at tænke tanken. Men kan enten blive i sine fordomme eller stoppe og og tænke, hvad fanden har jeg egentlig gang i?

Han har meget opmærksomhed på, hvorfor han reagerer, som han gør, men han mener også, at man skal passe på med at stille alt for høje krav til sig selv. Man må godt være bedømmende, fordi det gør man jo helt automatisk, når man møder et andet menneske.

– Det er jo meget afhængig af, hvordan man har det med sig selv. Hvis jeg lige har sprunget en fiber i mit ben, så synes jeg, at en gruppe af kinesere er dumme og irriterende. Men hvis ikke, så havde jeg sikkert syntes, at de var søde og sjove, og så havde jeg måske talt med dem, siger han.

Udstillingen er ikke nogen løftet pegefinger. Og hvis tiden har, så peger den lige så meget ud ad som den peger ind ad. Der er hele tiden situationer, hvor vi vil det gode, men i stedet gør det onde. Med udstillingen vil Hans Buhl sætte fokus på de steder, hvor han mener, at kæden er hoppet helt af. Det har han blandt andet gjort med et værk, der hedder 'Kampen mod fattigdom', hvor tre politibiler og en politihelikopter er ved at fange en tigger i et stort bur.

– Udstillingen har mindet mig om, hvor enkelt og hvor svært det er at følge kærligheden. Og at kæden hele tiden falder af.

Udstillingen har fernisering den 16. september mellem 12 og 14 og fortsætter frem til den 23. oktober.

Bryggebo og tidligere redaktør på Bryggebladet Hans Buhl udstiller i Kvarterhuset på Holmbladsgade. Det er en udstilling om næstekærlighed, selvindsigt og fordomme, der tager udgangspunkt i den kristne kulturarv, som vi alle slæber rundt på

Det kunstløse atelier

Væggene i kælder-
ren i Gunløgsgade
39 bliver i disse
dage fyldt op med
kunst. Her åbner
Bryggens nyeste
galleri. Men selv
om ejeren maler på
lærreder og me-
strer både ådring
og marmorering,
er hun ikke meget
for at kalde sig selv
kunstner

Tekst: Simone Okkels

Foto: Ricardo Ramirez

redaction@bryggebladet.dk

Man får næsten lyst til at række hånden hen og røre ved håndtaget. Se, om det åbner op til en verden bag maleriet. Mærke om guldfiskens skæl er kølige og våde. Selv om hjernen godt ved, fisken slet ikke hører hjemme på væggen, bliver øjet snydt. Trompe l'œil hedder det. Illusionsmaleri. En ældgammel teknik som siden antikken har narret betragteren. En teknik som Tanja Kaleovski mestrer til fulde.

Hun byder på god, mørk kaffe i blå papkrus i sit nye galleri i Gunløgsgade. Her hænger allerede realistiske guldfisk, håndtag, kaffekopper og lunder i surrealistiske scenerier. På gulvet står en række påbegyndte nye serier med skabe og hunde, i hjørnet en hvid gyngestol med plysset lammeskind, og i vindueskarmen står to store malerier og fire træskåle med gekkoer og sommerfugle, så livagtige, at de næsten kravler ud og op på væggene, vægge, som inde længe bliver fyldt med kunst, når Galleri Kaleovski åbner den 16. september.

Men selv om Tanja har malet hver en lille detalje i lundens fjerdragt, hvert genskær i guldfiskene, så er kunstner ikke det første, hun kalder sig. Det er håndværker.

– Jeg gik i lære som bygningsmaler som 17-årig. Jeg fik en læreplads i et stort firma med den klassiske, gamle mester. Når man blev sendt ind for at male rør, havde han altid et spejl i lommen, så han kunne tjekke, der var malet hele vejen rundt. Jeg skulle lære at tone farver fra bunden, når vi

malede vægge rundt om en trappe, hvor lysindfaldet er forskelligt, og jeg gik med de klassiske malersvende, der drak en masse bajere. Det var den helt gamle skole, fortæller Tanja Kaleovski.

Mesteren var benhård. Skulle Tanja have en ny pensel, skulle hun fremvise for mesteren, at den gamle var godt slidt. Men hun lærte det gamle håndværk og blev medaljesvend med en medalje af bronze, overrakt af Dronningen. Hun slår en hjertelig latter op. Medaljen viser hun aldrig frem. Men stoltheden ved at kunne sit håndværk skinner igennem. Hun ved, om man kan sin farveteori, sit gyldne snit og den harmoniske port. Om man kan sit håndværk.

– Jeg ser mig selv som håndværker. Men jeg har historier at fortælle. Når jeg maler et billede, er der en historie, som jeg fortæller gennem det billede. Men jeg går håndværksmæssigt til det. Kunsten vokser frem i billedet, når jeg bruger mit håndværk, forklarer hun.

Hendes stil, en moderne version af Trompe l'œil, fandt hun først år efter, hun var udlært. I fem år var hun malersvend. Hun har taget kurser i ådring, marmorering og forgyldning, en efteruddannede som diplommalers, og siden som dekorationsmaler.

– Jeg kan godt lide fantasiuniverset. Det kom først rigtig frem, efter jeg var blevet dekorationsmaler – og mor, siger hun.

Hun har tre drenge på to, fire og seks år med sin mand, som hun blev gift med i 2011. Hun fødte de to ældste, mens hun arbejdede i Gladsaxe. Her var hun underviser på teknisk skole i ni år. Men tiden som underviser endte med, at hun gik ned med stress.

– Jeg kom tilbage til en skole med nye arbejdstidsaftaler, og efteruddannelserne, jeg underviste på, var lukket ned. Der, hvor jeg havde mine kompetencer og kvalifikationer, var ikke længere prioriteret. Kvaliteten af arbejdet var simpelthen blevet nedprioriteret, fortæller hun.

– Jeg har epilepsi. Det kommer til udtryk, når jeg er stresset, og jeg fik krampeanfald på skolen. Efter en episode, hvor en elev havde talt grimt til mig, og jeg havde svaret hårdt tilbage, sygemeldte jeg mig.

Det var i den periode, at hun valgte at stoppe helt som underviser. Så blev hun gravid igen. Hun sidder stille lidt og fortæller så:

– Vi har haft et turbulent liv. Min mand har været afhængig af kokain. Så vi har en forhistorie, som har skinnet igennem. Det der håb. Trompe l'œil er en kombination af fantasi og virkelighed, en illusion. Jeg maler meget i symboler og læser altid symboler ind, når jeg maler noget.

Hun peger på to malerier bag sig. En guldfisk stikker hovedet ud mellem plankerne. Som medlem af karpfamilien symboliserer den frugtbarhed og lykke. Ovre ved siden af indgangen hænger tre små billeder. De er anderledes. Dystre i sort og guld. To hænder kæmper sig vej ud af lærredet. Dem malede hun, da hendes mand var i behandling for sin afhængighed.

– Jeg maler nogle gange mine egne oplevelser ind i mine billeder. Derfor er det også vigtigt for mig, at de viser både det gode og det dårlige. Man kan ikke fremhæve det ene, hvis man ikke kender til det andet. Det er en gennemgående taknemmelighed for livet. Men det

er ikke sikkert, beskueren læser de samme ting som mig. Måske får de en helt anden historie frem gennem mine billeder, fortæller hun.

I dag er hendes mand clean, og Tanja har igen fart på produktionen af lærreder. Hun går til dem med en håndværkers blik for struktur og orden. Det er vigtigt for hende, at der er styr på sagerne. Hun henter tre kort fra disken, hvor der snart vil blive serveret kaffe for besøgende. Det er kurser i gamle malerteknikker, som hun afholder. Både for børn og voksne. Hun drømmer også om at få tilbagevendende croquisaftener i galleriet. Den første har hun allerede i hus 4. oktober.

– Stressen gjorde, at jeg fik fokus på, jeg ikke bare kan lave samlebandsarbejde. Jeg lægger meget energi i de ting, jeg brænder for. Jeg kan ikke forlige mig med at gå på kompromis med kvalitet. Og det skal jeg ikke, når jeg er her og er min egen chef. Her kan jeg stå inde for kvaliteten, siger hun.

Fakta

- ✚ Galleri Kaleovski har overtaget caféens lokaler i kælderen i Gunløgsgade 39. Galleriet åbner den 16. september. I lokalerne kommer der til både at være udstilling af Tanjas egne produktioner, gæsteudstillinger med kunstnere fra hele landet, kurser i malerteknikker som ådring, marmorering og overflader og kurser for børn i eksempelvis farveteori.
- ✚ Den 4. oktober er der croquisaften. Og i hjørnet af galleriet vil der være kaffe til billige penge. Galleriet er nemlig til for alle.

~~~~~
Kaleovski
rimer på
kunst, kaffe
og croquis.

KØB DIN
BILLET PÅ
K-I-B.DK

KULTURHUSET ISLANDS BRYGGE

KONCERTER

GEYSER FESTIVAL

15.9 KL. 20.00

THE BLAND // CHRIS ENGHART // SWELLS
// JACOB SPEAKE // STELLA LUGOSI //
JOAN WESTGATE

16.9 KL. 20.00

GEYSER FESTIVAL

JOE DOLMAN (UK) // FUSHIA //
MATIAS MORALES // MADS LA COUR
(ARG) // EFFERSØE & CO // BIRKEMOSE
OG NATURLIGVIS
ENTRÉ: 50 KR. STUDERENDE: 30 KR.

21.9 KL. 20.30

CHIEF1

ALLE KENDER CHIEF 1 - SOM MEDLEM AF
DET BANEBRYDENDE ROCKERS BY CHOICE
OG IKKE MINDST SOM PRODUCER OG
SANGSKRIVER FOR ET UTAL AF
KUNSTNERE.
ENTRÉ: 125 KR.

24.9

KANSAS CITY STOMPERS FEAT. RIKKE MØLGAARD

100 KR. / FORSLAG PÅ K-I-B.DK

27. + 28.9

FRENCH JAZZ FESTIVAL

DAG 1: 3ELEMENTS

DAG 2: WINK

100 KR. PR. DAG / FORSALG PÅ K-I-B.DK

29.9

WAWES AND TALES

NORTH FALL / PRUNES / TRUBADUR
60 KR. / BILLETSALG I DØREN

30.9

HALBERG & FRIENDS

200 KR. / FORSALG PÅ K-I-B.DK

1.10

PIERRE DØRGE & THE NEW JUNGLE ORCHESTRA

150 KR. / FORSALG PÅ K-I-B.DK

BØRN & UNGE

HVER TORSDAG KL. 13 - 15 FARS LEGESTUE

ÅBEN LEGESTUE FOR FÆDRE OG DERES
BABYER.
I UNDERGRUNDEN

24.9 KL. 12.30

TEGNEWORKSHOP

KUK I STORBYJUNGLEN
30 KR. / TILMELDING PÅ K-I-B.DK

8.10 KL. 15

BØRNEJAZZKLUBBEN: MARTIN BRYGMANN & OLE KIBSGAARD

DET ER KONCERT OG SHOW PÅ HØJT
PLAN, HVOR VI SKAL MØDE MANGE AF
MARTIN BRYGMANN'S MORSOMME FIG-
URER OG HØRE OLES FÆNOMENALE GUI-
TARSPIL.
120 KR. / 60 KR. FOR MEDL. AF BJK
BJK-MEDLEMSKAB SKAL VISES I DØREN.

GODT & BLANDET

19.9

DANS PÅ BRYGGEN - TANGO

UNDERVISNING: 18.30

SOCIAL DANS: 19.30

ENTRÉ: 40 KR. / 25 KR. FOR STUDERENDE
OG PENSIONISTER

27.9 KL. 18.00

FÆLLESMIDDAG PÅ BRYGGEN

TYRKISKE KÖFTE M. HUMMUS, TZATSIKI,
FRISK TOMATSALAT MED FETA.
MAD: 75 KR. MAD + VIN: 100 KR. / BØRN
5 - 12 ÅR SPISER MED TIL HALV PRIS.
TILMELDING: BRYGGEMIDDAG@GMAIL.
COM SENEST DAGEN FØR.

5.10

LAMA IMPROTEATER

GRATIS

6.10 KL. 20.30

SOUVENIRS

125 KR. / FORSALG PÅ K-I-B.DK

6.10
SOUVENIRS

K-I-B.DK

